



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Έτος έννενηντα δύο και με χίλια όκτακόσια,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρους πολύ.

Ο ΡΟΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μετ' όφρα θά βγαίνει,
'έταν έγω έτηννάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει,
Συνοφραγτός θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομαι,
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν αδοκασίην,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νόξιμα κι' έντροπήν.
Συνοφραγή γιάν κάθε χρόνο — φράζακ δώδεκα και μόνον.

γιάν τά ένα όμοια μέρη — δεκαπέντε και 'τότ' χίρη.
Κι' ένα φύλλο έν κρατήρ — έννενην συνοφραγτής,
κι' όμοιος τών καρά δέν διεί — δά τόν φόη μαύρο φιδι.
Γράμματα και συνοφραμί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιάν τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μετ' δεκάρα.

Μίνος Μαύου τρακοστή.
Βουλής παράτα ξεχωριστή.

Τρακόσα όγδόντα κι' έννη
κι' άδειάζει ό Πιτ τήν γωνιά.



Περικλέους, Φασουλής,
ο' ένα πάλο τής Βουλής.

— Ο ήλιος και οι κάθε γήν της δεκαετίας χώρας
ή Βουλή 'πλημμύρησε πριν της έννάτης όρας,
νά τά πλήθη της 'Ελλάς και κάλτσαις του διαβόλου,
κι' ό 'Αργύρης Κανταρτζής, ό Βουλευτής του Βόλου.
σου φαγή 'στών ουρανό της χαρηνής τάστειρ
ή νά κινή 'στών Βουλή μονάχος του καρτίρι,
νά μή γίνη Πρόεδρος κανεις τών Βουλευτών
τον γεροντότερος κι' όμηλικος μ' αυτόν.
— Ρέικτες άνήρ κι' ό Κανταρτζής... ή δεξιά γεματή...
παίνοι με Τρικουικαίος του καθενός τό μάτι.
— μετ' βελόνα 'στό σωρό νά ριζες δέν θά πίσση...
— Νά και του μπέτη του Σερπύ τό κόκκινον τό φέσι.
— Έ! τώρα πιά θ' άσφαλισθούν Συνατάματα και νόμοι
όθλωμε μες 'στών Βουλή και μπήνης άκμήν.
— Νά και γουνορί κι' άδωναις και φέροντες τά πρώτα,
ή φουσιών και ξερυσσιών και λήνονών 'στών ιδρώτα,
ή πατρις άόρατος άπλόνοουσα τās χειράς
ή πατρις θέρατα όρασίεις τούς σωτήρας.

Π. — Ο Θεωδωρής που 'βρίσκεται; ή Θεωδωρής τί κάνει;
πού είναι ή Κορδώναρς του Τσάρου Διλιγιάκη;
Φ. — Τό μέρος της άριστερας με πόνον άντικριζή
και τών γήνων τό φθαρτόν με κάνει νά δακρυσώ.
Έκει που πλήθος πρό καιρού έπρίνιζε τραχότα,
έκει που ή Κορδώναρς άγρίως ίδρουχότα
κι' ή Θεωδωράκης με πτερά ύψωνέτο 'Ικαρίη
στρυγγίλιον και μαρολογούιν καμπόσα γυναικάρια.
Π. — Τās έδρας τās έξακουστάς τοσοούτων Κορδωνάτων
γυναίκες με τά φουσκιάτα ζεσταίνουσι πσινά των,
γυναίκες διεύχθησαν τās έδρας τών Κατώνων,
τών 'Αρμεδιών τών πολλών και 'Αριστογετώνων,
γυναίκες διεύχθησαν τό τόσοσιν μεγαλιών,
όπου τό φος άκαύρων δεκατριών ήλιων.
Φ. — Έκει που ίθακλιούντο φιλοπατρίας λόγα
τί θέλει και κορδόντα σαχλό γυναικίλογι;
τι θέλει πούρ και φραμπάλας και γυναικος όμπρέλα
έκει που ένκαμάτις Παλάσκα φουσανάλα;



τί θέλει ἀνοιχθῆναι Μαρκόπουλος κατελθόν
 ἔπου ὁ Τάσος ἔσει τὸ κράνος του ἐκείνου ;
 τί θέλουν τὰ ριπίδια ἐκεῖ πού ἄλλα στήθη
 ἰτρόγγιζαν φῶς φανερὰ τυραννοκτόνα ἔζη ;
 Π. — Δὲν κἀθεῖται 'στὸ σπῆτι τῆς ἡ καθὲ κοινοβούγιον
 ἀνάτωρ ' ἀρίζεται μὲ κόνινην βεντάγιον,
 ἀλλ' ἔρχεται καὶ 'στὴν Βουλὴν νὰ κατακηλιεύσῃ
 ὄσση χρυσὴν ἀνάμνησιν ἀφῆκε τὸ Κορδόνι ;
 Φ. — Ὅπισταν βλέπω, Περικλῆ, καὶ τόσα θηλυκὰ
 νὰ τρώνε τὰ μανιχὰ των μὲ τὰ πολιτικά,
 εἴθως ὁ νόυ μου στρίφεται πρὸς τὴν Ἀμερικὴν,
 πού κι' ἡ γυναῖκες ἄφρισαν μὲ τὴν πολιτικὴν,
 καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ μὲ χλιχὰ δὲ καμμάματα
 καὶ μῆσα 'στὴν πολιτικὴν νὰ χαιρουν δικαίωματα
 καὶ νὰ 'μπωρουν, βρὲ Περικλῆ, κι' ἡ θηλυκαὶς γαλιζάνδρικοι
 τὰς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν νὰ κυβερνοῦν σὰν ἄνδρες,
 ἡ δὲ Παρὲν τὰ σχέδια τῶν γυναικῶν ἔχρανε
 καὶ μ' ἄρθρα φλογερότακα πολλὰ τὰς ἐπαρρήσει.
 Π. — Φαντάσου τώρα, Φασουλῆ, καὶ βάλε μὲ τὸν νοῦ
 πῶς εἶναι μὲ Τρικούπενα καὶ μὲ Ντεληγιαννοῦ,
 φαντάσου ὅλ' εἰ Βουλευταὶ πῶς εἶναι θηλυκὴ
 κι' ἀρχίζει συνεδρίασις Κοινοβουλευτικὴ,
 φαντάσου δ' ὡς ἐκ περισσοῦ μὲ τριχὰς ὀρθωμένας
 πῶς ἔχουν ἀπαξέσπαντες κοιλίας ὀσκαμμένας,
 πῶς τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοῦ Βουλευτῆς προσμένει
 καὶ μὲ καρπὸν ἐν τῇ γαστρῷ τὸν κόδωνα σημαίνει.
 Φαντάσου πῶς συνομιλοῦν εἰ νῆς Βουλῆς ἑρῆς :
 — ἀλλήθεια πῶς ἐγέννησες, ἀγαπητῆ, ἀγόρει ; —
 — ἀλλήθεια. — κολοροζικο. — ἐμχαριστοῦ, κυρία. —
 — οὐ πῶσα ἔχεις, φίλη μου ; — μὲ τὸ συμπάθεο τρία. —
 Κι' ἀκούεις ἄλλαις ἀπ' ἐκεῖ — τί κάνει, πάμπαν χήνα μου ; —
 — ἰγὼ θηρρῶ, ἀγαπητῆ, πῶς 'βρίσκεσαι 'στὸν μῆνα μου. —
 — μ' αὐτὸ τὸ γιννοβόλημα δὲν ἔχεις πιά νισάρι. —
 — μήπως τὸ θέλω ; ... φαίνεται ἡ μοῖρα μου τὸ γράφει. —
 — καὶ τὰ βυζαίνεις μόνη σου ἡ παραμάθεο πῆρνε ; —
 — μονάχη. — νὰ μὴ βρακαθῆς ; ... μὰ πῶς τὰ καταφέρνεις ; —
 Κι' ἀκούεις ἄλλαις ἀπ' ἐδῶ. — ἡ κόρη σου τί κάνει ; —
 — θηρρῶ τῆς δοντοκαρίας τῆς ; πῶς ἔρχεται νὰ βγάινῃ
 καὶ τὴν πηγαίνει ριπίτι, ἔπου δὲν συμμαζεύεται. —
 Κι' ἀκούεις ἄλλην ἀπ' ἐκεῖ, πού σεῖται καὶ νὰ ζεύεται :
 — πῶς εἶναι ὁ Δρακούλης σου ; — ἔχει συχνὰ κοψίματα. —
 — μὲ μὲ φανίλα ἰλαφρῆ εἰ τὴν κοιλία τριψίματα
 καὶ κάμπωσο γλυκάνισο κι' ἄμῖωσο τοῦ περῆ. —
 — τὸ 'πότισμα γλυκάνισο κι' ἐκείνο τὸ ζερῆ. —
 Φ. — Φαντάσου ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς εὐβαίνει κορδωμένους,
 πῶς κατὰ τύχη 'βρίσκεται κι' ἐκείνους γκαστρομένους,
 πῶς εἰς τὸ βῆμα ἀνέρχεται μὲ τὸ 'ἠλό στέβλι
 τὸ νέον Ἰσοῦγιον νὰ μὲς καθυποβάζη,
 κι' ἐκεῖ πού λέγει πῶς καθὲν θὰ πληρωθῆ κουπὸν
 κατὰ ὀρεθόλου συμπραξίον τὸν πᾶνον γέννας πόνου,
 κι' ἀρχίζουν ξερονήματα κι' ἀρχίζουν νταβατοῦρη,
 γὰρ τὸ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νῆς γεννητοῦρη,
 κι' ἀκόσεται ἀαληθὸ καὶ τῆς Ραγῆλ τὸ κλάμμα,
 ἡ πῆρως δ' ἡ ἀριστερὰ κι' ἡ δεξιὰ συνεμα
 φωνάζου ἄσῶν Πρωθυπουργὸ καλὴ ἰλευθῆρα,
 κι' ἐκείνους μὲ μουχρίσματα τοῦ τακετοῦ βροχῆ
 περῆ τὸ Ἰσοῦγιον ἀπὸ τὸ βῆμα χέμω,
 εἰ δὲ κλητῆρες πηλαλοῦν νὰ βροῦν καμμῆ καὶ μάμω.
 Φαντάσου μῖσα 'στῆς Βουλῆς τὸ θηλυκὸ μελίσσι
 πῶς ἔρχεται ὁ Κόνσολος γὰρ νὰ τὸν ζευενήσῃ,
 κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ μῖστος τῆς Αὐτῆς
 γενεῆ διδόμενος Βουλευτῆς 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
 καὶ πῶσα ἔχρους καὶ μὲ φιλόπατρις κυρία
 χειροκροτεῖ μανιωδῶς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.

Π. — Φαντάσου τὸν Πρωθυπουργὸ ληγῶνα 'στὸ κροβάτι,
 πού πίντ' εὐνύουσι ποτικὸ τοῦ τῶσφωσαν βαρβάτου.
 Φαντάσου πῶς ὁ Βασιλεὺς προβλήτων συμφορῆς
 καλεῖ μὲ κομματάρχη εἰ τῆς ἀριστερῆς,
 ἐκείνη δὲ Κυβέρνησιν ἄμῖωσο σχηματίζει
 καὶ νέον Ἰσοῦγιον σπουδαῖον καταρτίζει,
 ἀλλ' ὅμως μόλις ἔρχεται κι' αὐτὴ νὰ τὸ ἐκθῆσῃ
 τὴν πᾶνον πόνου ἔξωκα καὶ σαματῆ 'στὴ μῆσση,
 καὶ πῆρτων εἰ Πρωθυπουργοὶ λεγῶναι εἰς τὸ στρώμα
 κι' ἀδικῶς Ἰσοῦγιον προσμένει καθὲ κόμμα.
 Φ. — Ἄλλ' ὅμως σῶπα τώρα πᾶ νὰ δούμει τί συμβαίνει
 ὀκακῆτην ὄραν ἀκριβῶς τὸ ἐκπερῆς σημαίνει,
 κι' ὁ Μεσογῆνῆς, Περικλῆ, ἀνήρ εἰ τῶν ἀνείρων,
 ἰρίζει μὲ τὸν Κανταρτζῆ περι πρεσβυτερειον,
 τὸν πῆθει εἰ δὲ Κανταρτζῆς μὲ εὐσο λόγγη μόνον
 ὅτι σπᾶνε φέρτωμα περισσοτέρων χρόνων.
 Π. — Φαντάσου τώρα θηλυκὴν ἂν ἦσαν Βουλευταὶ
 συζήτησιν καθὼς αὐτὴν δὲν θ' ἔκουες ποτὶ,
 γιὰτι καμμῆ δὲν ὀθέλει ν' ἀνέβη ἐκεῖ πῆρ
 ἐκ φόβου μήπως νομισθῆ τῶν ἄλλων πρεσβυτέρια.
 Φ. — Σκαμῶς κι' ἰδὲ πῶς γαυρῆ ἡ πλειονοψῆρῃ ...
 σπαθατὶ πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ κόκκινα λοφία.
 Γὰρ κῦταξὲ τους κόρδωμα ... ὁ κόμος τους θαυμάζει
 κι' αὐτὸς ὁ μπῆς ὁ Σερῆ τους βλέπει καὶ τρομάζει.
 Π. — Θηρρῶ πῶς πάει, Φασουλῆ, νὰ κἀντὸ τὸ φίλο του.
 Φ. — Νὰ ὁ Τρικούπις ἔρχεται μὲ τὸν ἠφιήλο του.
 Π. — Ὅλοι ὀρθοί ... ἐγγύρσε κι' ὁ μπῆς μὲ τὸ φῆσι.
 Φ. — Σῆχω καὶ οὐ ...
 Π. — Γιὰτὶ, μαρὲ ; μήπως θὰ πάρω θῆσι ;
 Φ. — Δὲν ξέρεις τί σου γίνεται μ' αὐτὰ πού λῆς, βρὲ βῶδ
 καὶ τί θὰ πάθης τῶχατε ἂν σωθῆσῃς 'στὸ πόδι ;
 Δὲν σφωρῶν παντάσῃων μὲ εἰ τὸν τοσανμπῆτη,
 ἰγὼ πηγαίνω πάντοτε μαζὶ μὲ τὸ Δεδάτι,
 καὶ βλέπω καὶ τ' ἰσοῦμα κι' ἰσοῦμα κι' ἰόντα
 γουνοῦτῶ ὅτῶν τοιλιχῶν τῶν ἐκᾶτον ὀδόντων.
 Γὰρ κῦταξὲ τί δύναμις, γὰρ κῦταξὲ τί κράτος ! ...
 στίκαι σὰν κόκορας παγῆς καὶ νυκτοπαράτος
 καὶ γῆρω του κορδόνεται καθῆνας Ἀρκεῖνος ...
 ἔτσι δὲν ἐκορδόντο κι' ὁ κόκορας ἐκείνος,
 πού πῆρν φωνάζη τρεῖς φοραὶς μὲ τόνον ἀσυνήθη
 ὁ Πέτρως ὁ Ἀπόστολος τρεῖς τῶν Χριστῶν ἰρήνη.
 Π. — Νὰ, Φασουλῆ, κι' ἡ Σύνοδος μετὰ τοῦ Γερμανοῦ
 καὶ πνεῦμα θεῖον ἔρχεται πετῶν ἐξ οὐρανοῦ,
 κι' ἀρχίζει σταυροκόπημα πολλὸ καὶ σθεβρὸν,
 κι' ἄμῖωσο ἰερατικῆς πᾶν πνεῦμα πονηρῶν,
 τὸ πνεῦμα πού τὴν ταμπλῆ τῶν Βουλευτῶν ὀζῆνει
 καὶ κἀνει καθὲ Βουλευτῆ τὸ νῆμα του νὰ ζῆνη,
 τὸ πνεῦμα πού ἀπύλωτον ἀνέγει καθὲ στόμα,
 τὸ πνεῦμα πού τοῖς ἐξοθεῖ νὰ θέλουν δοκί κόμμα,
 τὸ πνεῦμα πού βροχιάς γενεῆ καὶ κἀποτε σπηλιάρη,
 τὸ πνεῦμα πού τους κατατρεῖ κι' ἀνθρώπους γὰρ σαμῆρι,
 τὸ πνεῦμα ὅπου τοὺς κινεῖ μὲ πᾶσαν προβλήμα
 νὰ πηλαλοῦν γὰρ τὸν λουρῆ 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν,
 τὸ πνεῦμα πού παρήγορον εἰ τῆς Αὐτῆς φωνῆς
 κι' ἀρχί' ὕπὲρ τοῦ Στίματος καθῆνας νὰ λυσσῆ,
 τὸ πνεῦμα πού κατατρεῖται κι' ἐκ τῶν ἀρχαίων βράχων
 κι' Ἀριστογειτόνας γενεῆ μετὰ κενῶν στομάχων,
 τὸ πνεῦμα πού 'στᾶν σκοπεῖδῶν τοῖς ρίγαι μὲ κορφῆνι,
 τὸ πνεῦμα τίλος, Φασουλῆ, πού πνεῦμα δὲν ἄφρηνι.
 Φ. — Ἀμῆν, νὰ εἴσῃ ὁ Θεός ...
 Π. — Ὁ ἄγαθὸς ἐπῆλεμος ...
 Φ. — Κι' ἔμεινα ἡ σκυλόκαψα μ' ἐμοῦσῆφι καὶ μ' ἐλωσῆ
 Μὰ σῶμα κι' ἔρχεται ὁ Πῆτ ...
 Π. — Περὶς Πῆτ, μαρὲ ζευξῆ



Βουλάς και Γερουσίας φασκελώνω
και ξένοιαστος φουμάρω και ξαπλώνω.

Φ. — 'Ο Κωνσταντόπουλε, μαρέ... να νά 'στο βήμα στέκει...
Βασιλικόν Διάταγμα νομίζω πώς ανοίγει...
άκουσον, άκουσον καλώς, μη λείξεις μη σου φύγη.

(Μένει σιωπασ ή Βουλή
κι' ό Κωνσταντόπουλος μιλάει.)

Κ. — 'Εγώ ήλέφ του Θεού κι' ήλέφ Βασιλείας
Πρωθυπουργός τρικουδερτες και Πιτ ό τής 'Αγγλίας,
'στό βήμα προσερχόμενος με λύπην μου πολλήν
Βασιλική προστάγματι ανοίγω τήν Βουλήν.

'Εντός όλίγου, κύριοι, πλακόν' ή μαίυρ' ήμερα,
πού του Κουβέρνου τ' άγαθά θα δώσωμεν πρής άλλους,
κι' ήμείς θα κοπανίζωμεν καθουριεστόν άέρα
και γύρω μας θα βλέπωμεν τρικυμιώδεις θαλους.

Κι' άν κόψιμο μας 'θίριζε τον εύτυχή καιρόν,
όπόταν προσεικλήθημεν κι' ήμείς από τό Στίγμα,
όμως αυτό τό κόψιμο δέν ήτο σοβαρόν
κι' άμείσως μας έπέρασε εις έν του Θρόνου βλέμμα.

Μά σήμερα πού μένομεν με παραλότους χείρας
και τον Νυμφώνα βλέπομεν με σφιγγος ζωντοχήρας,
τόρα θ' άρχίσουν τής καιλιάς τά συνεχή τριψήματα,
τόρα θ' άρχίσουν, κύριοι, τ' άληθινά κοψήματα.

Κι' ήμείς ήθυσιαθήμεν 'στην προσφιλή πατρίδα,
τής έξουσίας τό κρασί μας ειχε κάμει τάπα,
κι' ήμείς ήπροσπαθήσαμεν να πήξωμεν μερίδα
και τέλος άπεκτησαμεν τής Λιθβαϊσίας τον Λάππα.

Πρός κόμματος καταρτισμόν έσπίρτα ή ψυγή
και τής Πρωθυπουργείας μας σκεφθέντες τό βρηχί

αμέσως με διορισμούς ἐπέστραψαν ποικίλους
νὰ ἐξικονομησώμεν τούς συγγενείς και φίλους.

Μί τούτους συνεδέθημεν κι' ἐκείνους ἐκτυπήσαμεν,
τάς Γαλλικάς ἀποστολάς κακῶς ἐξικουμίσσαμεν,
σπαθατούς δὲ και δικαστάς πολλούς ἐπρόδίδαξαμεν
και τεκχερωλόσια πρὸς δανειστάς ἐμβάσαμεν.

Ἐμμεριμνο ἐστρώσαμεν Λουκουλαίων τραπέζι
και δὴ ἐμεριμνήσαμεν και περὶ Δαιμόζῃ
ν' ἀνταμειφθεῖν οἱ κόποι του ὑπὲρ Ἰσοζυγίου
και μετὰ τὴν παραιτήσιν του τέως Ἰπουργείου.

Κι' ἀκόμη ἂν δὲν ἔπερτε ἄλλου ὁ λουκουμαξ
βεβίαιος θὰ ἐβλάπηται και ἄλλα μεγαλήτερα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος θὲλεγε πὸς ἔμπροσθὰ σ' ἔμας
κι' αὐτὸ του Πιτ τὸ καύκαλο ἦτο γεμάτο πίτερα.

Ἄλλ' ὅμως οἱ Τρικουπιτοὶ μὲ πεινά ἀπαισίαν
τὰ λυσασκά των ἔραγαν νὰ πάρουν Ἐξουσίαν,
ἀλλῶς θὰ ἰδεῖγαμεν ὅτῃν φιλῆν μας πατρίδα
ὅτι του Πιτ ἡ κεφαλὴ ἰγίνα πιτυρίδα.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀρχίζει τὸ μαρτύριον,
ἐντὸς μικροῦ θὰ πῶμεν τὸ φοβερὸν ποτήριον,
ἐντὸς μικροῦ ὅτῃ σπῆτι του ὁ Πιτ θὰ σόχασῃ,
ἐντὸς μικροῦ ὁ νέος Πιτ τὴν πῖτα του θὰ χάσῃ.

Οὐχ ἦτον ἂν προσωρινὸ Πρωθυπουργὸ λεγώμεθα
ποτὶ δὲν θὰ ἐξαδάσαμεν τὸ παρελθὸν τετραμήτιον,
και μὲ τὰς ἀναμνήσεις του ἀσπλάγχχως θὰ φλεγώμεθα
καθὼς κι' οἱ παῖδες οἱ ἐπτά ὅτῃν φλεγώμενην κάμινον.

Ὅθεν θαυρακίζόμενος μ' ὑπομνηθὴν γενναίαν
περίλυπος και κατηρῆς τὴν ἐναρπῆν κινῆτω,
ἐλπίζων δὲ εἰς πρόσκλησιν του Βασιλέως νῆαν
σὰς προσκαλῶ νὰ κρᾶζομεν τὸ Βασιλέως ζήτη.

Φ.— Ζήτη κι' ὁ Πιτ, μωρὴ παιδιά, μετὰ τῆς Βασιλείας...
γιὰ ὅς πὸς μοιάζει, Περικλῆ, μ' ἐκείνον τῆς Ἀγγλίας...
θαρρεῖς ἀπὸνα και οἱ δὲ πὸς ἔγῃκαε καλοῦσι...

Π.— Ἀναχωροῦν οἱ Βουλευταὶ κατόπιν του Τρικουπῆ...

Φ.— Γιὰ ὅσως μου τὸ κιάλι σου νὰ τούς ἀποβαμιάσω...

πὸς ἤθελα κατ' ὄνομα νὰ σοῦ τούς ὀνομάσω

ὡς ἡ Ἐλένη ἄλλοτε, κακῆ τῆς Σπάρτης γέννα,

τούς μαχητάς ὅτῃν Πριαμον ὀνόμαζ' ἕνακ ἕνα.

Ἄλλ' ἂν ἀρχίζω, Περικλῆ, θὰ μοῦ φωνάζῃς στάσου

και ἄργηρα θὰ χρειασθῇς μπαμάκι γιὰ ταῦτί σου.

Π.— Φασκίλωσε τὴν σύζυγον του πέλα Μενελάου

κι' ἄκουσε ζήτη και φωναῖς ὑπὲρ του Χερυλοῦ.

Φ.— Αὐτὸς ὅτῃν ἀποβίσειν εἰσίμοσε σχεδόν,

αὐτὸς, μωρὴ, κατήνησε σὰν Βούδας τῶν Ἰνδῶν,

κι' ἴσως ἴδῃς πρὸς χεῖριν του παγοδάει νὰ γενοῦν

κι' ὅσοι πιστοὶ νὰ ἐρχονται και νὰ τὸν προσκυνῶν.

Θέλεις Ἐθνάρχη; ... ἔχομε και μὲ τὸ παραπάνω...
Θέλεις Μπολιέ και Ἄδουμ Σμιθ; ... σὺρε ὅτῃν Καραπάνω...
Θέλεις τὸν Μόλτεκ; ... νά! ἔμπροσθὰ ὁ κάθε σπινούνατος...
Θέλεις τὸν Πιτ; ... τὸν ἔχομε... Θέλεις τὸν Βούδα; ... νάτος.
Ζήτη ὁ Τρικουπῆς φωνάζει με ὅλους και μ' ἰμίνα...

Π.— Δὲν ἐβόγαλα τὸν σέρικο μου ποτὶ μου ὅτῃ χαμίνα,
μηδὲ συντάσσαμαι κι' ἐγὼ μὲ τούς ἰαγροτέρους,
μὲ τὸν Ἐθνάρχου θὰ ταχθῶ τούς δίκῃ Ἡμετέρους,
τὸν Γιωργαντᾶ, τὸν Βαζβουλη, τὸν Πιτράλη, τὸν Σάκη.
Φ.— Κι' ἐγὼ πηγαῖνο του Σερῖρ νὰ κλιφῶ τὸ ρεσάκι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πολίμας ὁ γλυκίμοπος, ποῦ στάζει πᾶνα μίλι,
τῶν Ἐρεπίων ἐκδοῦν ταχίαν ἀναγγίλλι,
λυρικατῆς συλλογῆς ἐν ὀστροῦ συλληθείσης
και εἰς τὸν Φιλαδέλφειον ἄγωνα βραβεύεται.
Κι' ὅσοι δὲν θῆλ' ἡ ποιητῆς ἐρίποιον νὰ μείνῃ
ἀμέσως ὅτῃ Ἐρεπίνα συνερμητῆς ἄς γίνῃ.

Ἐγῆκαν τὰ Σκαριμάκα τὰ Διγοντακά,
Φιλαδέλφειος συγγραφεὶς κατᾶμετος εἰκότων,
ἔπου ὡς πανοράματα περνοῦν μαγνιτικά
μοστροπῶδες καλλοῖαι τῆς γῆς τῶν Φαραῶνων.
Και τοῦτο τὸ ἐρμήθμον εὐρίσκεται βιβλίον
εἰς τοῦ Κασοθῆν και τοῦ Μπετ τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Τοῦ Κλάδη και Τσαθάρα ἐνεδοχείον πρώτης
ὅτῃ Φάληρον τὸ νῆον, ὅτῃ Κεχαγῆ τὸ σπῆτι,
ἐκατ' ἑκατῶν γεμάτων κατῆνας θαυούτης,
ὁ δὲ «ΡΟΜΗΟΣ» κατ' ὅλα ἔξῃον τὸ κρῆσῃτι.
Ἀκόμη και τὸ πλῆον παρῆνον στομαχί
ἀπὸ τὰ φαγητὰ του παρῆνον δὲν ὄχηρ,
ἀντικρο δι' ὁ πίνους, ἀμῆρτες προκαλῶν
κι' εἰς χᾶνεσιν και πῆδῃν ταχίαν συνταλῶν

Οἱ ράμπαι Ἀιδονόπουλοι ἐφέραν χίλια μύρα
τῆς ἐσχῆς τῆς θερινῆς ἀδᾶνας κασιμίρα,
ποῦ κάθε γνώστης του συμποῦ μοναδικὰ τὰ κρῆσι,
ποῦ μᾶνῆνας κακομῶστοςσους και θρῆνῆνας ριγοῦρῃν.
Ὅσο γὰ τὴν κομῆφῃκα κατῆνας οὐς τὸ ἔπει
πὸς τοῦτο τὸ ραπῆθῃκο δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρ;
τεχίνα ἀπαράμιλλοι ἀμῆρτεςσους δροῦ
και γαλαστο οὐς καρεπῃνοι εἰς τὴν ὀδὸν Ἐμοῦ.

Ἀνθοκομία νῆα του Πῆτρο Φοιάρτου
μὲ καλλίστου τύπου και χᾶρτου ἐξαιρέτου,
γεμάτη δὲ μὲ γνώσεις βοτανικῆς παντοίας,
ὅτῃ βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τῆς «Ἐστῆς».

Γιὰ πᾶνον ἐμβατήριον ὤρῃον ἡ Ἐλαῖ,
του Μοντεσᾶτου ἑμισυσεύς, δακίμου μουσικοῦ,
ποῦ εἶναι μόνῃ δι' αὐτὸν ἡ μουσικῆ δουλιὰ
κι' ὁ κόποι του ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Ὁ Ῥωμῆός γνωστὸν οὐς κάνο — πὸς ὅτῃ σπῆτι μου ἀνέθῃ,
ὅτῃ Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε σουραεῖαι
μὲ ἐνεδοχείο Σῆδη, — δὲ ὅτῃ λᾶθ' τρεῖς ὅτῃ Σῆδη,

μὲ Χρῆσινο μὲ μὲ μᾶνθρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὲ χᾶρ δῆκος ἄνθρα, — ποῦταν ἄλλοτε μᾶμῃ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς κωλῆς, ὀδὸς τοῦ Προσεσίου κονιορτὸς πούδῃ.